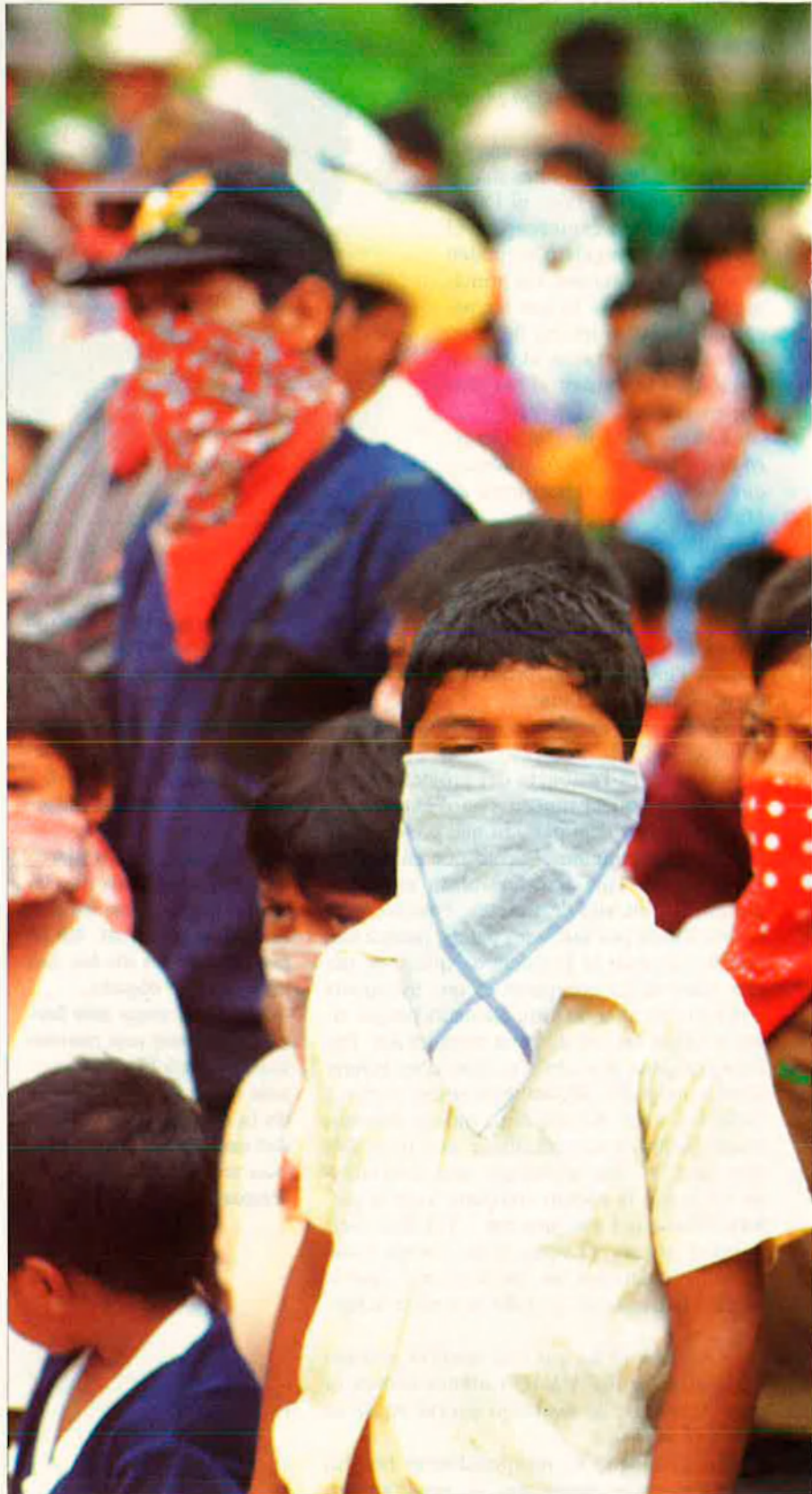

Eleccions a Mèxic

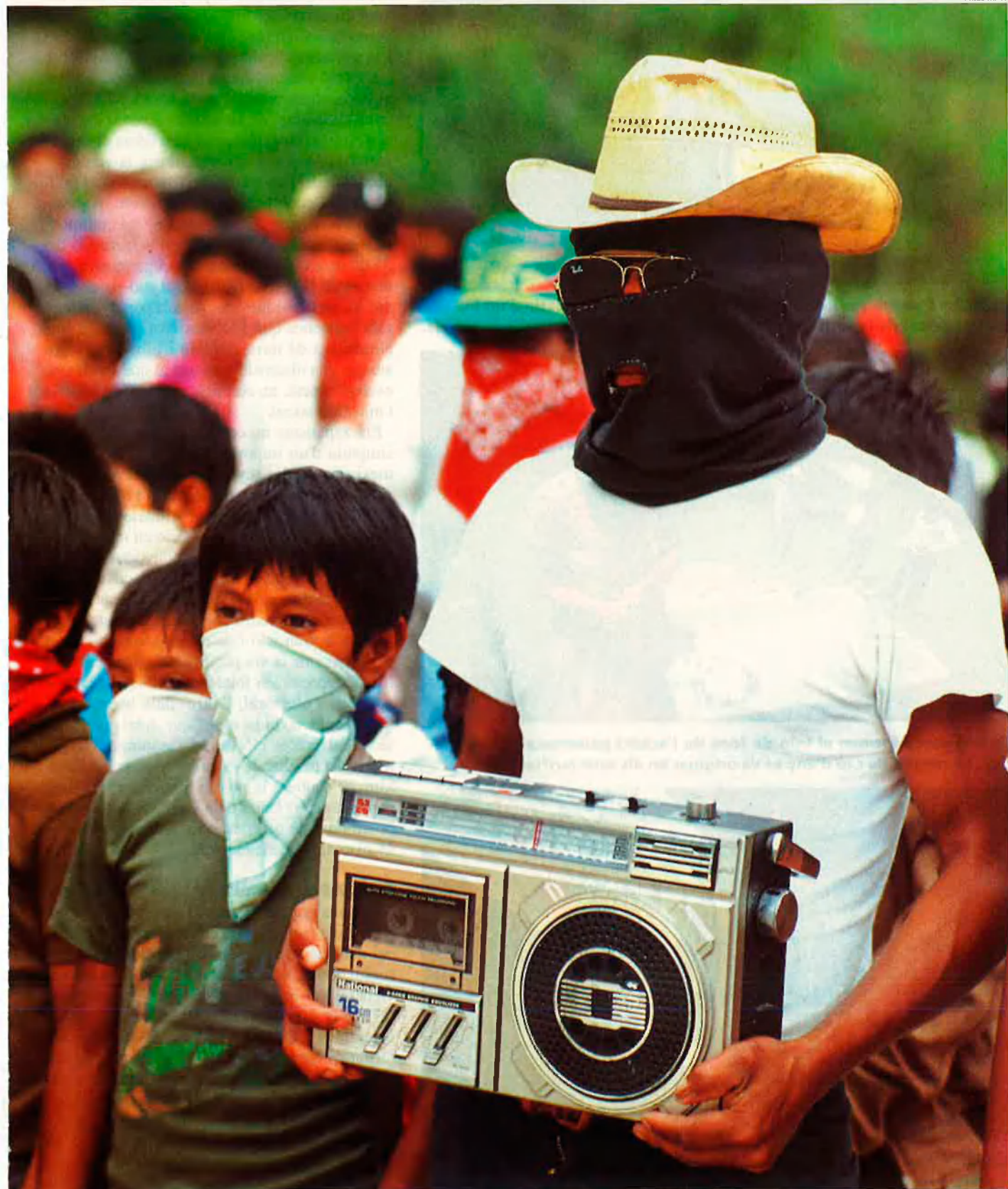
Els mexicans s'enfronten el pròxim 21 d'agost al seu futur. L'intent del PRI de mantenir-se en el poder i la crida de l'EZLN perquè hi hagi un canvi polític real tindrà el primer desenllaç.

Les eleccions del pròxim 21 d'agost a Mèxic són més que una cita electoral. Ningú no ho dubta, però tots tenen motius distints per a acreditar un interès ben murri. El Partit Revolucionari Institucional (PRI), el denominat partit d'estat, observa amb preocupació com després de 65 anys de permanència en el govern de la República, la seva continuïtat és posada en dubte per la intenció de vot de milions de mexicans que desitgen un canvi en el panorama polític de la nació. Els altres dos partits que competeixen en la contesa electoral amb una certa expectativa d'èxit, el Partit d'Acció Nacional (PAN), que lidera Diego Fernández de Cevallos, i el Partit de la Revolució Democràtica (PRD) de Cuauhtemoc Cárdenas, coincideixen en les seves reserves sobre la netedat de la mecànica electoral. La resta de formacions polítiques està molt per davall d'aquest horitzó electoral. Les estadístiques, amb una fiabilitat en aquest país molt relativa, semblen confirmar que cap d'aquestes tres formacions polítiques aconseguirà més del 30% del sufragi universal. La possibilitat que el futur president de la República Mexicana accedeixi a aquesta responsabilitat institucional amb menys de set milions de vots, en una nació amb més de cinquanta milions d'electors, confereix a aquesta cita electoral una perversitat afegida. D'altra banda hi ha la denominada societat civil, que aplega ciutadans, intel·lectuals, organitzacions cíviques, de camperols i d'indígenes i tota classe d'organitzacions no governamentals que no han aconseguit presentar una candidatura al marge dels partits oficials per limitacions de l'ordre constitucional mexicà i el vot de la qual és objecte de desig de tots els candidats de l'oposició. Les diferències que coexisteixen en aquest garbuix d'organitzacions, posades de manifest durant el desenvolupament de la denominada Convenció Nacional Democràtica, celebrada a l'estat de Chiapas durant la passada setmana, afegeixen un nou element de confusió

el repte de la pau

FRIEDMAN

FRIEDMAN

L'EZLN a Guadalupe. Els zapatistes compten amb la simpatia d'un important sector de la societat mexicana per les seves reivindicacions socials.

Els indígenes formen el teló de fons de l'actual panorama polític mexicà. La revolta de cap d'any es va originar en els seus territoris.

Cartell electoral a Cuernavaca. El vot de la societat civil és objecte de desig de tots els candidats de l'oposició.

al panorama pre-electoral mexicà. La proposta d'un govern de transició, com a alternativa al resultat electoral i la reforma de la Constitució, constitueixen els únics eixos comuns d'aquesta denominada societat civil que es divideix davant qüestions tan importants com l'acceptació democràtica del resultat electoral del 21 d'agost i la negativa absoluta o relativa de fons sobre una opció violenta com a instrument per al canvi definitiu democràtic de la nació. I finalment hi ha els insurgents, l'anomenat Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional, que lidera el subcomandant Marcos i que constitueix la veu amenaçadora del panorama social, econòmic i polític de la República Federal de Mèxic. Aquesta guerrilla armada de "nou encuny" va commoure la societat mexicana quan, en la matinada del 31 de desembre de 1993, va ocupar quatre municipis de l'Estat de Chiapas, al sud-est de Mèxic, va reclamar mesures socials per als camperols indígenes que l'habiten i va plantejar una alternativa de terra, justícia i llibertat que va atorgar una dimensió nacional al que semblava, exclusivament, un conflicte regional de misèria i injustícia social.

Els zapatistes no compten solament amb la simpatia d'un important sector de la societat mexicana per les seves reivindicacions socials, sintetitzades en una declaració d'11 punts que al·ludeixen a les necessitats primàries, sinó que han convertit la seva insurrecció en una qüestió política d'ordre nacional. La convocatòria de la passada Convenció Nacional Democràtica, avalada per la direcció de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional, i les seves propostes d'un govern de transició i de reforma constitucional per a garantir la via pacífica a la democràcia a Mèxic representen finalment, en aquest confús panorama electoral, l'últim dels ingredients. Sembla que no hi ha ningú que dubti que la netedat del procés electoral i l'assumpció majoritària del resultat de les urnes marcaran, el pròxim 22 d'agost, la possibilitat d'una transició democràtica o l'inici d'un conflicte bèl·lic amb possibilitat de derivar en un autèntic enfrontament civil entre els mexicans.

Denúncies electorals. L'escepticisme amb què la majoria de la societat mexicana assisteix a la futura convocatòria electoral sembla abonat pel conjunt de denúncies que durant els darrers mesos s'han presentat davant la Procuraduría General del Estado per distintes irregularitats de tipus electoral. Un portaveu d'aquest organisme, similar a la Fiscalia General de l'Estat en l'ordenament legal de l'estat espanyol, va reconèixer oficialment, en l'última setmana de juliol, que denúncies per "proselitisme" electoral, per alteració de la propaganda electoral per correu i per presumptes fraus en l'acreditació dels electors eren investigats per aquesta institució. Les limitacions que els

observadors estrangers desplaçats al país azteca troben en el seu treball de seguiment del procés pre-electoral constitueixen també un altre exponent d'aquesta preocupació generalitzada. Finalment hi ha un altre tipus de denúncies greus pel que fa al procés electoral mexicà. Representants de la formació política de centre-esquerra, el Partit de la Revolució Democràtica (PRD), actualment en l'oposició, han denunciat l'existència de més de 250 agressions físiques o intimidatòries als seus candidats i militants per persones desconegudes.

L'accident de trànsit que va patir el candidat a governador per la societat civil i pel PRD a l'Estat de Chiapas, Armando Avendano, la darrera setmana de juliol, quan es dirigia a desdijonar amb l'actual governador, Javier López, constitueix l'últim i alarmant exponent d'aquest estat de coses. Un tràiler sense plaques de matrícula es va llençar sobre el vehicle del candidat, va matar tres dels seus ocupants i va deixar el candidat en estat d'extrema gravetat. El govern investiga els fets, mentre que la família ha denunciat el caràcter d'atemptat de l'incident que impedirà que Avendano compleixi amb els seus compromisos electorals.

Els nous zapatistes. La guerrilla que lidera el subcomandant Marcos no té res a veure amb cap altra de les guerrilles d'Amèrica Llatina i de la resta del món. En primer lloc, perquè és un moviment revolucionari que no es planteja la presa del poder, cosa que va en contra de qualsevol plantejament insurgent per la via ideològica tradicional, i, en segon lloc, perquè és un moviment armat que va aconseguir signar una treva provisional dues setmanes després de la seva acció violenta, davant un exèrcit convencional que podria haver-los aniquilat sense cap problema i al qual pràcticament no els havia infligit cap derrota militar.

El subcomandant Marcos afirma: "era impensable que baixéssim de la selva, ocupéssim San Cristóbal, Ocosinogo i altres municipis de Chiapas i signéssim una treva en dotze dies per negociar una proposta de pau a la qual, finalment, vam dir que no."

Una altra dada paradoxal i singular és que a la convocatòria de la Convenció Nacional Democràtica, patrocinada per l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional, un dels requisits era que no participés cap organització que no considerés possible una via pacífica de transició democràtica a Mèxic. Aquesta dada, que ha fet que s'anomeni "guerrilla pacifista" el moviment zapatista, representa un nou element representatiu de l'autèntic surrealisme que constitueix l'actual escenari polític de Mèxic. Sembla quasi natural, malgrat el viatge en el temps, que Luis Bunuel triés Mèxic com a entorn natural de les seves pel·lícules més inspirades. I això també perquè el vell mi-

Mítting d'Amado Avendano a Guadalupe. El PRD, formació de centre-esquerra, ha acceptat com a propi el candidat de la societat civil.

Un altre aspecte dels actes del PRD a Guadalupe. La imatge dels jocs infantils no pot amagar les agressions que pateixen els militants del PRD.

Marcos: "És possible una sortida pacífica"

Aquesta entrevista al subcomandant Marcos, veritable líder polític de la revolta zapatista, va ser feta a la Selva Lacandona, el 23 de juliol del 1994, mentre començaven els preparatius de la Convenció Nacional Democràtica.

—Per què l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) ha fet la crida a aquesta Convenció Nacional Democràtica just abans de les eleccions a Mèxic?

—Nosaltres hem apostat per una convenció que representi la societat civil d'aquest país i, per damunt de tot, que sigui representativa. Apostar per aquesta convenció és apostar per la possibilitat d'una transició pacífica a Mèxic. Que no calgui, doncs, començar altre cop la guerra per assolir la democràcia, la llibertat i la justícia, que són les grans banderes per les quals ens vam alçar en armes l'1 de gener passat.

—Quin és el grau d'identificació entre vostès i la societat civil?

—Nosaltres apostem per tota la societat civil, de forma especial per un cert sector d'aquesta societat, precisament aquells que no tenen partit, els que veuen amb desconfiança tot el procés del Govern, l'estructura governamental i la política econòmica. Aquest sector ha descobert un llenguatge comú amb els zapatistes, però una diferència radical pel que fa al mètode. Lluitem per les mateixes banderes, però nosaltres ho fem amb les armes.

—La possibilitat d'arribar a una transició democràtica a Mèxic sense haver de recórrer de nou a les armes és encara factible?

—Nosaltres creiem que sí. No m'atreuria a dir a tot el món, però a l'Amèrica Llatina sí que ha aparegut de cop i volta un nou actor polític de pes: aquesta gent que fins ara estava dispersa i que empeny per protagonitzar finalment el procés social. Hi confiem. És clar que hi ha moltes diferències; és difícil trobar els punts d'enllaç entre els uns i els altres, però jo penso que comencen a trobar-se i donaran molt a parlar. De parlar-ne bé, per a la història del nostre país i per a tota Amèrica Llatina, ja que pot ser un precedent interessant.

—Com defineix, des d'un punt de vista ideològic, l'EZLN?

—Els nous zapatistes estem en l'in-

FRIEDMAN

Marcos: "No sabem què volem, però sí què no volem."

conscient col·lectiu d'aquest poble. En la manera de sentir de tots els zapatistes hi ha una barreja de passat i de present, sense que domini l'un sobre l'altre. Vull dir amb això que no és que siguem un moviment mil·lenarista, que pretengui tornar la roda de la història als temps feliços d'abans de la conquesta, però tampoc no és un moviment que es plantegi en termes modernistes i negui tota la seva tradició. És una relació complexa, que pren, que s'enriqueix, dels dos vessants.

—Quina experiència política, militar i personal té vostè després d'estar deu anys a la selva?

—Nosaltres vam arribar-hi amb la concepció quadrada d'una organització político-militar, en la línia de les guerrilles dels 60 i els 70 a Centramèrica i Sudamèrica. Però aquí ens vam topar amb una realitat en què això no lligava gens. Penso que si haguéssim continuat amb aquella mateixa concepció, seríem un grup guerriller qualsevol, molt tradicional, molt encartonat i molt quadrat.

—No creu vostè que el panorama que emergeix de les seves anàlisis és un poc confús?

—Penso que sí, que el panorama és confús perquè s'han trencat els blocs, do-

minant i dominat, que havien persistit durant 65 anys, però tot i això penso que hi ha una sortida. En la mesura en què aquesta sortida pugui trobar un camí pacífic, tot anirà bé. Perquè si troba el camí militar, la confusió es potenciarà. Llavors caldrà parlar de guerra civil. En aquesta confusió, decidir qui és l'amic i qui l'enemic ja no es farà en termes polítics, sinó en termes militars i això produirà morts inútils.

—Quin pes té el factor indígena en el bagatge reivindicatiu de l'EZLN?

—Nosaltres pensem que per a l'estat, i fins i tot per a certs sectors de la intel·lectualitat mexicana, el fet indígena és un llast i ha de tendir a desaparèixer. És una vergonya que l'intentin maquillar fent-lo passar per típic, per artesanal, com a una curiositat del que fou el passat. Vaja, que finalment, els indígenes són dins d'un museu vivent. I nosaltres diem no a tot això. Si tens dret a les coses materials, però no a incorporar els teus valors polítics, ideològics, culturals i socials a la resta del país, no ets res.

—I els Estats Units, com els vigilen?

—Els nord-americans no se n'assabenten, o es van empassar el conte que el país estava en calma i de cop i volta es varen fer els sorpresos. Penso que això és el que els va passar, perquè si ja ho sabien, va ser un càlcul estúpid. Si ja sabien que hi havia un moviment que s'anava gestant, es varen posar la corda al coll amb el Tractat de Lliure Comerç i el suport a Salinas.

—Quina influència té la religió en el moviment zapatista?

—El que impregna l'EZLN no és la religió catòlica, sinó aquell referent històric previ a la conquesta, o de resistència ja després de la conquesta. Perquè en l'EZLN hi ha importants sectors presbiterians, evangèlics, no catòlics i, més radicalment, anticatòlics. Però això no és notícia. El que és notícia és la part catòlica de l'EZLN, perquè així poden vincular el bisbe de Chiapas o certs sectors de l'església amb els zapatistes.

—A vostè, l'han definit com "un professional de l'esperança". De veritat creu en l'esperança?

—Si vol que li sigui sincer, li diré: "No sabem amb precisió què volem, però sí que sabem amb absoluta seguretat què no volem".

E. G. / V. O.

te del general segueix viu a través del temps.

El cavall blanc de Morelos. Anita Zapata, de 95 anys, una de les filles vives del general assassinat, encara recorda emocionada la figura del seu pare. "Els homes, després de morts, segueixen amb les seves obres. Els autèntics guerrillers continuen lluitant," afirma Anita mentre s'empassa un pot de cervesa Superior i demana tequila –"per rentar-me la boca", diu—. Al seu costat, el tinent Galo, a punt de complir 100 anys, metge homeòpata i assistent del general Zapata tremola emocionat amb el record del seu general. "Va ser rei i redemptor, un elegit de déu per salvar el seu poble", assegura el centenari guerriller. Anant cap a Cuernavaca, el tinent Galo i Marcelino Anrubio, de 98 anys, un altre tinent insurgent i supervivent de la revolució zapatista de 1910, s'engresquen en una conversa enganxada al temps solament pel record revolucionari que els omple de sang els cors gastats. "El 30/30 era millor que uns altres mauser, i feia ferides més netes i definitives", comenten els companys, "i el general, com bevia, com follava, i tanmateix com estava sempre de disposat a qualsevol conversació de la qual depengués el futur de la revolució."

Conten que després de l'assassinat d'Emiliano Zapata, el seu cavall blanc va fugir espantat i desbocat. Diuen ara, sobretot els zapatistes, que aquell cavall pastura tranquil i feliç als prats verds de la selva *chiapanenca*. El subcomandant Marcos reconeix que el seu exèrcit porta amb orgull el nom del vell guerriller i afirma que va aprendre i inclús va practicar les tàctiques militars de Zapata i Villa en la insurrecció que va fer la matinada de la nit de cap d'any.

Marcos assegura que la similitud del seu exèrcit amb el que els vells revolucionaris de princi-

Diversos aspectes de les desfilades i parades militars de l'EZLN a Aguas Calientes i Guadalupe. Aquest exèrcit, compost per joves d'entre 15 i 22 anys, que calcen botes d'aigua, que porten cantimplores de plàstic i que es traslladen lentament pel fangar de la selva, ha aconseguit de posar en compromís el govern de Salinas tot imposant la discussió d'una declaració d'11 punts.

pis de segle van aconseguir compondre a les muntanyes de Mèxic és de simetria pura. "Tots lluiten per convenciment. I els militars que tenen experiència sí que saben que el soldat que és més difícil de derrotar és el que lluita per consciència", afirma el subcomandant.

Aquest exèrcit, compost per joves d'entre 15 i 22 anys, que calcen botes d'aigua, que porten cantimplores de plàstic, que es traslladen lentament pel fangar de la selva Lacandona, es va llançar a una aventura militar el passat 1 de gener de 1994, armats alguns amb rifles de fusta amb una baioneta incrustada a la punta, i va transformar el panorama social i polític del país. Ara viuen a les seves comunitats amb l'esperança de no haver de baixar un altre cop per enfrontar-se a la mort i poder tornar a la parcel·la, al cultiu de les mongetes, del blat o del cafè.

La tinença de la terra. La terra és la gran assignatura pendent de Mèxic. La reforma agrària, que va ser la bandera de la revolució zapatista de 1910, no va solucionar el problema de la propietat i els camperols van continuar –i encara hi continuen– enfrontats pel repartiment dels camps. La cessió de propietats durant aquests 65 anys ha estat marcada pel frau i la corrupció dels funcionaris del govern i per la ineficàcia burocràtica a la qual els camperols havien de recórrer per legalitzar les seves propietats. Prop de 30 anys de papers per obtenir la titularitat d'una parcel·la que, en molts casos, es disputaven diversos propietaris, dibuixen el panorama de conflictes en què s'ha desenvolupat sempre l'eterna qüestió de la propietat de la terra.

La reforma de l'article 27 de la Constitució, i el final "automàtic" dels plets sobre la tinença, amb els quals el govern de la nació pretenia "dibuixar" un mapa definitiu de propietats, no solament no ha solucionat aquesta assignatura pendent sinó que ha encoleritzat el conjunt de

Avendaño: "No admito la via violenta per al canvi"

Aquesta és l'última entrevista feta al candidat per la societat civil i pel PRD a governador de l'Estat de Chiapas, Amado Avendaño, abans que un "accident" de trànsit posés fi a la vida de tres membres del seu equip i el ferís a ell mateix molt greument. L'accident, denunciat per la família com un atemptat, és investigat ara per la Procuraduría General de la república mexicana.

—*Què pensa vostè que ha canviat a Mèxic i a Chiapas des del sorgiment armat de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN)?*

—Han canviat moltes coses, almenys els habitants de Chiapas pensem que es tracta d'un món diferent. El passat és història i no volem tornar a aquella etapa ominosa que vam patir. Trobem absurd que aquí hi hagi un territori on no tinguin vigència les lleis chiapanenques.

—*Vostè és al mateix temps candidat de la societat civil i candidat formal del PRD. Sembla que va tenir moltes propostes d'aquest partit a les quals vostè es negava. Què el va fer canviar d'opinió?*

—Fonamentalment la societat civil. Els zapatistes volen que hi hagi justícia, llibertat i democràcia, però no poden practicar la democràcia perquè estan més enllà de la tanca. Per tant, nosaltres, la societat civil, els sense partit, tenim el dret i l'obligació de posar en marxa la democràcia. Per tant, cal buscar en la societat civil una persona que encapçali la candidatura. Em van convèncer. I després de parlar amb la meua família, vaig acceptar. El PRD era el partit "menys dolent" de tots.

—*Com és possible que propostes de l'EZLN siguin acceptades pel PRD?*

—No, el PRD no les ha acceptades. L'únic que han assumit és un candidat que "els renti la cara". Arreglar els seus

Avendaño: "Utilitzem el PRD com una porta legal de participació electoral."

problemes interns. Existeix una crisi dins del PRD, els líders del partit a Chiapas van dimitir per culpa de la meua candidatura. Anirem junts fins al 21 d'agost (data de les eleccions). Després, el matrimoni es trencarà. Hi haurà divorci, però la societat civil assumirà el seu candidat.

—*Acceptaria una derrota electoral el dia 21?*

—L'acceptaria amb absoluta normalitat, amb l'actitud que, perduda en bona llei, em retiraria a la meua ocupació professional de periodista i advocat. El que volem és que hi hagi democràcia i fins ara no hi hagut res més que imposició. Si els *chiapanencs* decideixen que una altra persona sigui governador, seré el

primer a abraçar-lo i donar-li la meua felicitació. Ara, també reclamaré, si cal, el dret que m'hagi donat el poble per governar si guanyo les eleccions.

—*Si fos elegit nou governador de Chiapas, quina seria la seva actitud amb l'EZLN?*

—L'EZLN manté un seguit d'exigències que són relativament fàcils de resoldre a curt termini. D'altres portaran més temps. Jo penso que la resolució de les peticions de l'EZLN, els obligarà a assumir també un canvi d'actitud. Si eduquem els funcionaris, els administradors, els jutges, en el respecte als indígenes, guanyarem espai perquè els insurrectes tinguin motius per abandonar les armes i tornar a les seves parcel·les a treballar.

—*La societat civil està dividida entre la via pacífica i l'opció armada com a mitjà per a canviar aquesta situació que vostè descriu. Com a cristià, acceptaria vostè en algun supòsit una opció violenta com a via de trànsit cap a la democràcia?*

—No admito ni admetré mai una via violenta per al canvi. Ara vivim un moment especial. La revolta ens va esclatar a la cara. Nosaltres no vam pensar mai que sorgís una guerra com la que vam veure. Ens va espantar. No la justifiquem. Jo sempre defensaré vies polítiques i pacífiques per a un canvi social.

—*Es vostè conscient que la seva doble disciplina respecte a la societat civil i el PRD li pot esclatar a les mans?*

—Jo em dec a la societat civil, no al PRD. El PRD l'estem diguem-ne utilitzant com una porta legal de participació electoral. Ells se'n beneficiaran pels vots i el finançament que porten implícits. La societat civil ho farà si aconsegueix un governador democràtic. **E. G. / V. O.**

petits candidats a obtenir el seu terreny i que són majoritàriament pobres i indígenes.

L'efecte immediat d'aquesta confusió és el que a Mèxic ja es considera com a forma "normal" d'obtenir propietats: envair-les. Però, a més, la demografia indígena creix en proporció geomètrica inversa i preocupant en relació amb la capacitat de cultiu de la terra. Aquesta és també una de les claus de l'alçament zapatista de l'I de gener. Marcos mateix ho explica amb claredat d'economista: "No és un problema solament de producció, també és de la terra. I no

solament de terra, també de producció. Perquè si hi ha terres que estan esgotades pel mètode de sembra que fa servir el camperol indígena, que les cremen, llavors arriba un moment en què la terra s'esgota. Als dos o tres anys d'estar sembrant, ja no dona més", diu el líder revolucionari.

Aquestes limitacions naturals i la declaració com a Reserva Natural de la Biosfera de part de la selva mexicana, constitueixen els límits de l'horitzó d'esperança dels camperols indígenes mexicans.

Altre cop la utopia. I no obstant aquest negre panorama, a les praderies, a les valls, a les muntanyes i a la selva d'aquest màgic país, hi ha encara col·lectius i comunitats que no sols creuen en la utopia, sinó que intenten practicar-la. Són grups organitzats de camperols que han trobat una identitat definitiva en la seva lluita mil·lenària per la terra. No són zapatistes, però veuen amb simpatia l'aventura armada de Marcos i els seus soldats. No intenten perfilar doctrines ni configurar ideologies. Simplement han convertit la seva tenaç decisió de transformar en realitat el vell lema de "la terra per a qui la treballa" en una forma de conducta i això els ha dut l'esperança d'una nova manera de viure.

Morelia, un *ejido* (parcel·lació) proper a Altamirana, avui rodejat per l'exèrcit mexicà, és un exponent d'aquesta esperança. Després de gairebé una dècada de lluitar radicalment per la terra, la insurrecció zapatista de l'I de gener, i la posterior repressió, els va dur a l'ull de l'huracà. El 7 de gener, centenars de militars penetraren en el poblat, destruïren els conreus, requisaren les eines de llaurar i conduïren els homes de la comunitat a la plaça. Tres ancianes varen ser salvatgement torturades en presència dels seus conciutadans i de les seves dones i més tard varen desaparèixer. Alguns dies després els seus cossos destrossats foren trobats en una carretera pròxima al poblat. Trenta joves més foren interrogats i empresonats. Aquest estiu de 1994, la memòria d'aquells tràgics successos no impedeix continuar pensant en la utopia. Morelia continua, com altres comunitats indígenes de l'Estat de Chiapas, intentant llaurar l'esperança. En aquesta comunitat, de menys de mil habitants, no existeixen els diners, la terra és de tots

Desplaçats 'chamulas' a San Cristóbal. La demografia indígena creix en proporció geomètrica inversa i preocupant en relació amb la capacitat de cultiu de la terra.

i tots reben de forma igualitària la mateixa porció de treball i responsabilitat en la comunitat. Les decisions es prenen en l'assemblea, on les dones són escoltades amb respecte des de la distància i els vells formen un consell assessor de gran predicament. Per sancionar una conducta antisocial –l'efecte d'alguns glops de tequila de més– es marquen "dies de treball" addicionals i s'especifica que, un cop complerta la multa, la comunitat oblida la sanció, el culpable i el motiu.

És un somni breu, en aquest confús panorama, que convida a la reflexió. Les eleccions del pròxim 21 d'agost determinaran, entre d'altres coses, si aquests somnis poden o no desenvolupar-se a Mèxic. **Emili Gisbert / Vicent Ortí** (PRP) (Chiapas, Mèxic)

Cooperació

Organització No Governamental
per al desenvolupament, laica i independent.

Fundada per ACSUR-Las Segovias,
i Solidaritat i Cooperació,
amb el suport del CIDOB.

**Fes-te'n soci/a,
col·labora amb nosaltres.**

Informació: c. Sant Honorat, 7 - 08002 Barcelona - Tel. (93) 318 34 25
Transferències a: Caixa de Catalunya - cte. núm. 2013 0500 17 0212766761

Realitzem projectes de desenvolupament com a suport a les iniciatives dels sectors populars dels països del Sud.

Actualment, donem suport a projectes a **Cuba, Haití, República Dominicana, Mèxic, Guatemala, Honduras, Nicaragua, Costa Rica, Colòmbia, Equador, Perú i Brasil**, també a la República Àrab Saharaui Democràtica i Palestina.

Mou-te perquè passin coses